

Dosarul nr. 2ra-2226/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (Dorin Dulghieru)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Maria Guzun, Ion Țurcan, Liuba Pruteanu)

ÎNCHEIERE

05 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Alexandru Gheiceanu,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Alexandru Gheiceanu împotriva întreprinderii de stat „Servicii Pază a Ministerului Afacerilor Interne” cu privire la încasarea plăților salariale, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 17 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Alexandru Gheiceanu, reprezentat de avocatul stagiar Constantin Turuta, și s-a menținut hotărârea din 28 martie 2018 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, prin care s-a respins ca fiind neîntemeiată acțiunea depusă de Alexandru Gheiceanu,

constată:

La 17 martie 2017, Alexandru Gheiceanu a depus cerere de chemare în judecată împotriva întreprinderii de stat „Servicii Pază a Ministerului Afacerilor Interne” cu privire la încasarea plăților salariale, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată, care a fost concretizată prin cererea din 23 mai 2017 (vol. I, f.d. 4-6, 90-91 recto-verso, 94-95).

În motivarea acțiunii a menționat că, la 21 martie 2011, Alexandru Gheiceanu a încheiat cu ÎS „Servicii Pază a MAI” contractul individual de muncă nr. 1645/10, pe durată nedeterminată, cu salariu tarifar.

Prin acordul adițional nr. 1645/10/1 salariul tarifar a fost modificat la suma de 4 730 de lei lunar, iar prin acordul adițional nr.1645/10/2 din 01 august 2012 până la suma de 4 400 de lei lunar, fiind totodată stabilită și durata contractului până la 01 august 2014.

De asemenea, reclamantul a evocat că, la 18 februarie 2013, a încheiat cu ÎS „Servicii Pază a MAI” contractul individual de muncă pe durată determinată nr. 62/13, în temeiul căreia a cumulat, pentru o perioadă de 2 luni, funcția de director al filialei Anenii-Noi a ÎS „Servicii Pază a MAI”, cu salariul de 4 400 de lei.

Prin acordul adițional nr. 1645/10/3 încheiat la 10 septembrie 2013, Alexandru Gheiceanu a fost numit în funcția de șef al departamentului de pază nr. 3 al Direcției

reacționare operativă și pază fizică mun. Chișinău tehnică, fiindu-i stabilit un salariu tarifar lunar în mărime de 4 840 de lei lunar.

Prin acordul adițional nr.1645/10/4 din 01 aprilie 2014, salariul tarifar a fost majorat până la 5 060 de lei lunar, iar prin acordul adițional nr. 1645/10/5 a fost prelungită durata contractului până la 01 august 2015.

Prin acordul nr.1645/10/6 din 17 octombrie 2014, salariul tarifar a fost majorat până la 5 500 de lei lunar și modificată durata contractului până la 31 decembrie 2014, iar prin acordul nr. 1645/10/7 durata contractului a fost prelungită până la 30 iunie 2015.

La caz, reclamantul a relevat că, deoarece ÎS „Servicii Pază a MAI” activează fără întrerupere, salariații aceștia lucrează inclusiv și în zilele libere (sâmbătă/duminică), conform graficului de serviciu elaborat de șeful secției și aprobat de către șef.

În acest sens, conform pct. 4.4 din contractul individual de muncă coroborat cu art. 104 din Codul muncii, atragerea reclamantului la muncă suplimentară urma a fi compensată conform legii.

Astfel, din conținutul graficului aprobat de angajator rezultă că, reclamantul a îndeplinit atribuțiile de serviciu pe perioada zilelor de odihnă și zilelor de sărbători, fapte care, în opinia sa, constituie muncă suplimentară și care nu a fost remunerată de către angajator, pentru o perioadă de 79 de zile. Faptul îndeplinirii muncii suplimentare este confirmat prin graficul de serviciu aprobat de către angajator.

Mai mult decât atât, reclamantul a invocat că angajatorul nu i-a achitat sporul în mărime de 50% pentru funcția deținută prin cumul.

În această ordine de idei, reclamantul Alexandru Gheiceanu a solicitat obligarea ÎS „Servicii Pază a MAI” de a-i compensa munca suplimentară prestată pentru 49 de zile în sumă de 32 467,40 de lei, a încasa suma de 20 000 de lei, cu titlu de reparare a prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 28 martie 2018 a Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, (vol. II, f.d. 43, 48-52) s-a respins ca fiind neîntemeiată acțiunea depusă de Alexandru Gheiceanu.

Prin decizia din 17 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău (vol. II, f.d. 98, 99-106) s-a respins apelul declarat de Alexandru Gheiceanu și s-a menținut hotărârea din 28 martie 2018 a Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău.

Prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluțiile adoptate pe dispozițiile art. 5 alin. (1), art. 6, art. 118 alin. (3), art. 130, art. 166 alin. (1) din Codul de procedură civilă; art. 95 alin. (1) și (2), art. 98 alin. (1), art. 100 alin. (1), art. 104 alin. (1) din Codul muncii; art.1422 Cod civil

Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, și Curtea de Apel Chișinău și-au argumentat concluzia prin faptul că din conținutul fișelor de calcul, a tabelelor de evidență a timpului de muncă prestat, a informațiilor cu privire la plata salariului și adaosuri (vol. I, f.d. 82-155) rezultă că, în perioada anilor 2014-2015, lui Alexandru Gheiceanu i-a fost calculat și achitat salariul proporțional orelor de muncă prestate. Totodată, aceste înregistrări nu denotă faptul prestării de către reclamant a muncii suplimentare în zilele pretinse de acesta.

În acest sens, instanțele inferioare au reținut că reclamantul Alexandru Gheiceanu nu a probat faptul că ar fi contestat actele contabile și de evidență a muncii prestate. Respectiv, reclamantul, prin acțiunile sale consecvente, a acceptat și confirmat, fără rezerve și pretenții, numărul de zile și ore muncite și corespunzător

mărimea remunerației primite pentru aceste perioade, iar aceste circumstanțe confirmă atitudinea afirmativă a acestuia în privința lipsei orelor muncite peste durata normală de muncă instituită în lege.

La 14 septembrie 2018, Alexandru Gheiceanu a declarat recurs împotriva deciziei din 17 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău (vol. II, f.d. 109-115).

În motivarea recursului a invocat că magistratul Liuba Pruteanu, care a făcut parte din membrii completului care au examinat cauza în ordine de apel, nu avea dreptul de a participa la judecarea acesteia. Or, anterior, aceasta a fost în relații de colegialitate, de prietenie și o perioadă subalternă magistratului Dorin Dulghieru, care a judecat cauza în prima instanță. Respectiv, această circumstanță creează bănuieli în privința imparțialității judecătorului Liuba Pruteanu, care în opinia recurentului trebuia să se abțină de la judecată.

De asemenea, recurentul a invocat că instanța de apel a apreciat arbitrar probele, menționând în acest sens că prestarea muncii suplimentare este confirmată prin graficul de serviciu întocmit de angajator, extrasul din Registrul de repartizare a forțelor de muncă. La fel, aceste circumstanțe au fost confirmate în ședința de judecată și de către șeful DROPF, V. Drăguțan, care nu a negat faptul că Alexandru Gheiceanu a prestat muncă suplimentară.

În această ordine de idei, recurentul Alexandru Gheiceanu a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 17 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 28 martie 2018 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie admisă integral acțiunea sa.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Prin prisma art. 434 în alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Instanța de recurs atestă că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece decizia recurată datează cu 17 iulie 2018, iar cererea de recurs a fost depusă la 14 septembrie 2018, adică în mai puțin de două luni de la data pronunțării deciziei instanței de apel.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate.

Astfel, este neviabilă critica recurentului în partea imparțialității magistratului Liuba Pruteanu la judecarea prezentei cauze, din motiv că a fost în relații de colegialitate, de prietenie și o perioadă subalterna magistratului Dorin Dulghieru, care a judecat cauza în prima instanță.

În acest sens, completul de admisibilitate consideră imperioasă jurisprudența CtEDO, care a notat în cauza Klein și alții vs Olanda că, imparțialitatea judecătorilor s-ar defini prin absența prejudecăților sau a părerilor preconcepute. Din perspectiva art. 6 paragraful 1 al CEDO, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a indicat că imparțialitatea unui tribunal trebuie determinată potrivit unui demers subiectiv și a unuia obiectiv, analizate în raport cu fiecare magistrat din complet.

Conform criteriului subiectiv, imparțialitatea personală a fiecărui judecător al completului este prezumată până la proba contrară, astfel că cel care invocă încălcarea art. 6 din Convenție trebuie să facă dovada că judecătorul a fost influențat în mod personal, că a avut interes să soluționeze cauza într-un anumit mod.

La rândul său, criteriului obiectiv presupune analiza existenței unor fapte determinate și verificabile care pot ridica îndoieli cu privire la imparțialitatea judecătorului, independent de comportamentul său personal. Aici, se are în vedere competența sa funcțională. Scopul acestei analize este acela de a se stabili dacă judecătorul a oferit garanții suficiente pentru a elimina orice dubiu legitim în cauza respectivă.

Prin urmare, completul de admisibilitate consideră că argumentele invocate de recurent nu pot constitui drept circumstanțe care pun la îndoială obiectivitatea și nepărtinirea magistratului Liuba Pruteanu la judecarea prezentei cauze. Or, în speță, propunerea de recuzare a acestui magistrat este înaintată în baza unei suspiciuni, neavând suport probatoriu, astfel încât este una declarativă.

Mai mult decât atât, aceasta a acordat justițiabililor, inclusiv recurentului, garanții în privința imparțialității sale la jucarea prezentei cauze, explicându-le și acordându-le în acest sens posibilitatea de a înainta propunere de recuzare, drept de care recurentul nu a făcut uz.

La fel, nu pot fi acceptate nici celelalte critici inserate de către Alexandru Gheiceanu în cererea de recurs, or, acestea în esență constituie o reiterare a circumstanțelor de fapt ce țin de fondul cauzei și o transpunere a normelor de drept. În acest sens, completul de admisibilitate evocă faptul că recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

Astfel, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Alexandru Gheiceanu nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în

primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Alexandru Gheiceanu nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Alexandru Gheiceanu a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Alexandru Gheiceanu împotriva deciziei din 17 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Alexandru Gheiceanu împotriva deciziei din 17 iulie 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Alexandru Gheiceanu împotriva întreprinderii de stat „Servicii Pază a Ministerului Afacerilor Interne” cu privire la încasarea plăților salariale, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan